

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **B. F. i W. F.**
skazanych za czyny z art. 299 § 1 i 5 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 31 stycznia 2019 r.,
z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skarżących
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt II K [...],
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację obrońcy skarżących B. F. i W. F. bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skarżących B. F. i W. F. kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt II K [...], Sąd Okręgowy w T., w sprawie wieloosobowej, uznał B. F. i W. F. za winnych popełnienia czynów z art. 299 § 1 i 5 k.k., za co wymierzył im kary po roku i 2 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na 2 letnie okresy próby oraz grzywny po 40 stawek dziennych przy określeniu jednej stawki B. F. na 200 zł każda, a W. F. na 60 zł każda.

Sąd Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, w tym B. F. i W. F., wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił zaskarżony wyrok sądu *a quo* w stosunku do oskarżonych B. i W. F. przez obniżenie obu wyżej wymienionym orzeczonych wobec nich grzywien do 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na 40 zł każda, a w pozostałym zakresie orzeczenie Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Wyrok sądu odwoławczego zaskarżył kasacją w stosunku do obu skazanych w całości ich obrońca. Zarzucił w niej rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Podnosząc takie zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie uchylenie tego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w T. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w T. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Myli się oskarżyciel publiczny, gdy w pisemnej odpowiedzi na kasację wnosi o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Wydanie rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jest bowiem możliwe jedynie w wypadku, gdy przedstawiona do rozpoznania kasacja jest dopuszczalna, ponieważ wyłącznie wtedy istnieje możliwość merytorycznego odniesienia się do sformułowanych w niej zarzutów. Tymczasem kasacja sporządzona i wniesiona w tej sprawie przez obrońcę skazanych jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd odwoławczy błędnie przyjęta, konieczne było pozostawienie jej bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu

uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* zmienił wyrok sądu *meriti*, którym wymierzono obu skazanym kary roku i 2 miesiące pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okresy próby 2 lat, jedynie w zakresie orzeczonej grzywny, łagodząc ją to co do ilości stawek, jak i ich wysokości. W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości, że nie nastąpiło skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności o charakterze przewidzianym art. 523 § 2 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę – co jednoznacznie wynika tak z zarzutów wyartykułowanego w *petitum*, jak i z jej części motywacyjnej – nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna. W związku z tym Sąd Najwyższy zobligowany był orzec w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanych – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających, a więc opłatami i po 1/4 wydatków związanych z rozpoznaniem kasacji (złożono w sumie kasacje co do 4 skazanych).